

NOTERT

Tusen takk, korona!

Nå har endelig verden skjønnt at det er best å være norsk: Vi hater å klemme. Vi elsker å hamstre. Vi vil helst bare være hjemme.

TEKST Are Møster Ottesen
ILLUSTRASJON Randi Matland

“
Ekte lykke er rå hvalrossbiff og nakenbad i en råk mellom isflakene.”

I ngen i verden er bedre skikket til å unngå korona enn nordmenn. Alle rådene om smittevern gjør oss ikke hysteriske. De vekker nordboeren i oss og gir oss fred. For de minner oss om hvem vi egentlig er:

Vi hater å klemme. Kjenn etter! Dypt inne i deg selv, innerst i kvaen i din nordboerstamme. Innrøm det: Du hater det middelhavske jåleriet som har bredt seg som pest oppover kontinentet: Hver gang vi møtes, skal det klemmes. Og håndhilses. Noen til og med kysser hverandre på begge kinn, som om de sto under Eiffeltårnet og det alltid var vår. Kvalmt.

Vi vil helst være hjemme. Hvorfor sitte svett-tett på restaurant og spjåke i seg entrecôte med pommes noisettes og pistasjenøtt-ris når det er helnorsk taco hjemme i stua? Og det er kaffe på kannen: Kafeer der «medium latte laktosefri med hasselnøtt» er en naturlig bestilling, får oss til å spy. Forandring fryder ikke.

Vi elsker å hamstre. Ingen i verden elsker Nille og Europris høyere enn

oss. I år er det ikke for tidlig å kjøpe juleservietter i mars. Holder det med 250 pakker frossen Chichen Curry With Rice? Nei, selvfølgelig ikke. Og ta med 10.000 engangshansker! Noen kan ringe på døren.

Vi savner vår indre Nansen. Om virusspredningen skulle bli ille og vi må ut av de store byene og vekke fra folk, er det en lettelse. Vårt folk startet i Afrika. Når det ble for mange mennesker der, brøt vi opp og gikk nordover til Middelhavet. Så ble det pina dø folksomt der også, og vi måtte videre, lenger nord. Ingen folk gikk lenger enn oss her i Nor-way. Nå kan vi endelig få god grunn til å fortsette vandringen vekk fra folk. Ekte lykke er rå hvalrossbiff og nakenbad i en råk mellom isflakene. Nordpolen neste!

Vi er født mistroiske. Er vi på bus-sen, på T-banen, på toget til jobb, kikker vi ned, ut vinduet, på mobilen. Skulle vi komme til å møte andres blikk, ser vi raskt vekk. Gud forby: De kunne finne på å snakke med oss. For en vet aldri, noen folk er gale. De er ikke som alle oss andre. Vi har nok med oss selv.

Vi elsker trær. Lykke er å ikke menge seg med andre. Når vi er i nærheten av bark, slutter verden å spinne. Lite er så dypt rørende for oss som å holde rundt et tre. Å gå i en skog fri for folk og full av trær er å vandre inn i vår sjel. De som ikke kjenner det samme, er det bare synd på.

Vi driter i naboen. Alle hundrevis av tusen som bor i bygård eller blokk, forsøker å unngå naboen. Å bli stående og pjatte om vær og vind og vaktmesteren som ikke kommer, er å dø sakte. Noe vi alle vet at vi gjør. Men vi vil ikke dø i trappen sammen med en ukjent som sier han har bodd i samme oppgang siden Gro Harlem Brundtland var miljøvernminister.

Vi gir faen i resten av verden. Vi vet at det dør veldig mange folk i Afrika hvert år. Og det har det gjort veldig lenge. Og det er veldig trist. Men nå er det faktisk et dødelig virus her, hos oss, i Norge. Ikke at vi er verdt mer enn dem, men hallo, liksom. Vi kan faktisk dø.

Vintertilbud!

2 utg. for kr 2

Bestill på aftenpostenjunior.no

Aftenposten
Junior